

[Malchau.]

Med hensyn til spørgsmålet om § 5, som det ærede medlem hr. Ernst Christiansen også var inde på, vil jeg sige, at ligesom biskopperne er uenige om selve lovforslaget, så vil det sikkert også vise sig, at præsterne er uenige om, hvorvidt de bør medvirke ved ligbrændinger, og derfor synes jeg trods alt, det er rimeligt, at denne paragraf bliver stående i loven.

Ingeborg Refslund Thomsen: Jeg ved slet ikke, om der er overvejende stemning for begravelser i befolkningen. Det er ikke det afgørende for mig. For mig er det afgørende, at man pludselig fra den ene dag til den anden kræver en klar stillingtagen i et spørgsmål, hvor mange mennesker skal have år og dag til at vinde frem til klarhed. Vi lægger derved et pres på folk, som jeg ikke synes vi har lov til at lægge på dem.

Det ærede medlem hr. Ernst Christiansen siger, at de efterladte står frit, men man må jo huske på, at kredsen af slægtninge kan være stor, og man må tænke på, at de måske ikke alle står den afdøde lige nær. Og det er billigere med ligbrænding, det bliver endda endnu billigere, når vi får de nye krematorier, som er påkrævede, og som også vil komme i de nærmeste år. Udviklingen går så utvivlsomt i retning af ligbrænding, og det er forældet at tale om, hvorvidt man i al almindelighed er tilhænger eller modstander af ligbrænding, det må enhver afgøre med sin egen samvittighed. Det er et rent praktisk spørgsmål for København og de store byer, hvor det efterhånden bliver vanskeligere med udvidelse af kirkegårdene, men det spørgsmål kommer jo ikke til at spille så stor en rolle, når man nu hører, at der faktisk er så mange ligbrændinger i København. Ude i de små byer og landsbyerne har vi dog stadig råd og plads til at holde vore kirkegårde. Det spørgsmål bør ikke spille ind.

Jeg kan ikke indse, at det har sådant et hastværk med at faa disse nye bestemmelser. Udviklingen går i retning af ligbrænding, og ingen skal hindre det, men det skal efter min mening ikke sættes igennem med gevalt.

Ernst Christiansen: Vi får jo i udvalget lejlighed til at prøve argumenterne for og imod, men jeg vil alligevel sige til det radikale venstres ordfører, at jeg synes ikke, man har lov at sige, at der er tale om pludselig at lægge pres på nogen. Bort-

set fra at jeg slet ikke mener, at forslaget lægger pres på nogen, så kan der dog ikke være tale om, at det bliver pludseligt. Der foreligger en lovgivning, som ved rigtig dansk evolutionær metode er ændret fra 1892 i små skridt fremefter, og det nuværende lovforslag er jo endda ikke noget, som den højtærede justitsminister har fundet på. Det var, såvidt jeg forstår, den daværende justitsminister, der repræsenterede det samme parti som det ærede medlem fru Ingeborg Refslund Thomsen, som for snart 20 år siden foreslog det. Tanken har haft 20 år til at arbejde i, det kan man ikke kalde pludseligt. Men tanken har altså ikke kunnet gennemtrænge det parti, som daværende justitsminister Zahle repræsenterede, men det kan jo være, vi kan nå til enighed om sagen i udvalget — det håber jeg på.

Justitsministeren (Busch-Jensen): Der var en enkelt bemærkning i sidste omgang i den ærede ordfører for det radikale venstres udtalelser, som lød for mig, som om det ærede medlem er hildet i en misforståelse. Den ærede ordfører gav udtryk for betænkelighed ved at henvise til, at kredsen af slægtninge var stor, og mange var så fjerntstående, at de måske egentlig ikke vidste noget om, hvad den afdøde mente. Er det ikke en misforståelse?

Efter lovforslaget er kredsen af slægtninge, som kan bestemme, meget lille. Er der efterladt en ægtefælle, er det ægtefællen, der bestemmer. Er der ingen ægtefælle, er det den afdødes børn over 18 år. Det er dog de nærmeste. Sålange der er børn over 18 år, træder ingen andre til. Er der ingen børn over 18 år, kan det være forældre og kun dem, og er de heller ikke til, er det søskende over 18 år. Jeg tror, man meget sjældent vil komme længere ud. (*Ingeborg Refslund Thomsen:* Bedsteforældre og børnebørn glemmer ministeren). Jeg glemmer dem ikke, men jeg siger, at jeg tror, man meget sjældent vil komme ud for det tilfælde, at bestemmelsen lægges fjernere bort end til de nævnte slægtninge, der dog er de allernærmeste.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagets overgang til anden behandling

vedtoges uden afstemning.

Ernst Christiansen: Jeg tillader mig at foreslå, at lovforslaget henvises til et udvalg på 15 medlemmer.